

Bude též třeba blíže se zabývatí poznámkami M. v jejím zápisníku a zkoumatí, zda tyto poznámky (nejmě slova »úplně jistý«) nepoukazuji na jistou iniciativnost M.

Po této stránce bude též záhodno zkoumatí dosavadní způsob života M., zvláště když podle lékařského dobrého zdání bylo zjištěno, že M. byla již deflorována, aniž podle rozsudkových zjištění došlo mezi obžalovaným a M. k souloži.

Stejně bude třeba zkoumatí, zda je správné tvrzení obžalovaného a svědkyně N., že M. byla ze služby propuštěna pro krádež a že až poté učinila oznámení pro souzený čin.

Veškeré tyto okolnosti mohou míti význam pro posouzení otázky, zda iniciativa k smilnému činu, pokud se posuzuje ve smyslu hořejších právních vývodů, vycházela od obžalovaného či od M.

Čís. 6218.

Přihlásil-li obžalovaný ve vyrovnacím řízení dlužníkově fingovanou pohledávku, jejíž pravost dlužník ve vyrovnacím řízení přísežně potvrdil, lze uvažovati o jeho spoluvině na dlužníkově křivé přísaze jen, byl-li si vědom toho, že přihlášená pohledávka bude předmětem křivé přísahy dlužníkovy, a přihlásil-li ji právě proto, aby tuto křivou přísahu umožnil.

(Rozh. ze dne 11. června 1938, Zm I 505/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného A. do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 199, písm. a) tr. z., zrušil napadený rozsudek, pokud se týká obžalovaného A., a vrátil věc soudu prvé stolice, aby o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost uplatňujíc číselně důvody zmatečnosti podle č. 9 a) a 10 § 281 tr. ř., věcně jen posléze uvedený zmatek, namítá, že nalézací soud neprávem podřadil čin stěžovatelův pod skutkovou podstatu spoluviny na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 199, písm. a) tr. z., neboť stěžovatel se prý nedopustil ničeho jiného než toho, že úmyslně uplatňoval v řízení vyrovnacím nepravou pohledávku, aby tím dosáhl v řízení vyrovnacím vlivu, který mu nepřisluší, a dopustil se prý tím jen přečinu podle § 486 b) čís. 1 tr. z.

Podle zjištění napadeného rozsudku přihlásil stěžovatel ve vyrovnacím řízení proti obžalovanému B. a jeho manželce k žádosti B. po-

hledávku v částce 25.000 Kč, jakožto pohledávku proti manželům B. mu prý příslušející, ve skutečnosti však, jak oba obžalovaní věděli, mu nepříslušející a hlasoval při vyrovnacím roku pro vyrovnání. Podle zřejmého předpokladu nalézacího soudu, který má plnou oporu v doznání obou obžalovaných, stalo se tak proto, aby tím manželé B. dosáhli většiny věřitelů hlasujících pro vyrovnání, a nutno proto schváliti právní náhled zmateční stížnosti, že stěžovatel, přihlásiv ve vyrovnacím řízení pohledávku, o níž věděl, že je fingována, učinil tak v úmyslu, aby ve vyrovnacím řízení dosáhl vlivu, který mu nepřísluší, a že proto jeho čin vykazuje veškeré znaky skutkové podstaty přečinu podle § 486 b), čís. 1 tr. z. jak po stránce objektivní, tak i po stránce subjektivní.

Tím nebylo by ovšem vyloučeno podřadění jeho činu pod skutkovou podstatu zločinu podle §§ 5, 197, 199, písm. a) tr. z., jímž byl uznán vinným. Je nasnadě, že obžalovaný, přihlásiv zmíněnou nepravou pohledávku v řízení vyrovnacím, umožnil teprve obžalovanému B. ono nepravdivé tvrzení pod přísahou, pro které byl B. uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. a) tr. z., že totiž dluhuje stěžovateli přihlášenou částku 25.000 Kč z důvodu zápůjčky, a nalézací soud proto nepochybil shledav, že stěžovatel tímto svým činem k vykonání trestného činu B. nadržoval a pomáhal a že proto jeho čin po stránce objektivní zakládá skutkovou podstatu zločinu podle §§ 5, 197, 199, písm. a) tr. zák.

Zmateční stížnosti nelze však upřítí oprávnění, pokud popírajíc úmysl obžalovaného v §§ 5, 197, 199, písm. a) tr. z. předpokládaný, zřejmě vytýká, že se nalézací soud při řešení otázky subjektivní viny stěžovatelovy neřídil správným právním hlediskem. Nalézací soud seznal v této příčině, že úmysl obou obžalovaných a tedy i stěžovatelův byl ten, aby jak věřitelé a vyrovnací správce, tak i soud byl ošálen ohledně skutečného stavu dluhů manželů B., že stěžovatel přihlásil zmíněnou nepravou pohledávku k tomu účelu, aby podporoval pravdivost udání obžalovaného B., že dluhuje stěžovateli 25.000 Kč a že oba obžalovaní svým činem zamýšleli, aby soud byl poškozen ve svém právu vyzkoumatí pravdivost. Tím však nevystihuje nalézací soud správně podstatu subjektivního předpokladu zločinu, o nějž jde. Vždyť jde o spoluvinu na podvodu spáchaném k ř i v o u p ř í s a h o u a k tomuto trestnému činu by se mimo jiné po stránce subjektivní vyžadovalo, aby si stěžovatel byl býval vědom toho, že nepravá pohledávka jím přihlášená bude předmětem křivé přísahy, B-em pak složené, a dále, že pohledávku tu přihlásil právě proto, aby tím B-ovi složení této křivé přísahy umožnil. Po této stránce se nalézací soud otázkou subjektivní viny obžalovaného nezabýval, neučiniv ani skutková zjištění potřebná ke spolehlivému řešení této otázky a nezbylo proto, než vyhověti důvodné zmateční stížnosti, napadený rozsudek, pokud jde o obžalovaného A. zrušiti a vrátiti věc soudu první stolice, aby o ní v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.